

Jamsai

花开锦绣⁶

พรานพราง
บุปผาตระการ

จ๊อจ๊อ 吱吱 เขียน
Honey Toast แปล

ขณะที่ฝ่ายพี่กำลังคิดคำนึงอยู่ในใจว่าจะไปหาพี่ถึงจวนเวลาใดจึงจะเหมาะ ด้านพี่ถึงจวนก็กำลังถอดเสื้อของจ้าวหลังไว้พร้อมชนหน้ากับปากกว้างทำให้เสียงดัง

แววตาของชายหนุ่มหม่นลง "อาจวิน..." เขากะระชิบเรียก แต่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

นางได้ยินแล้วเงยหน้าขึ้น ล้วงผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อของตนเอง "ข้ารู้ว่าท่านก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ ข้ายังรู้สึกว่าข้าไม่สมควรร้องไห้ร้องให้อย่างนี้ แต่ข้าห้ามตัวเองไม่อยู่..." นางพูดพลางกระชับแขนกอดเอาชายหนุ่มแน่น และเอนหัวพิงไหล่เขา "ท่านต้องรักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี ๆ" กล่าวจบหญิงสาวก็กลัวอีกว่าความห่วงหาอาทรของตนเองจะทำให้จิตใจเขาสั่นคลอน พระว่าพระวังกับพวกนางแม่ลูกจนเกิดความโลเลไม่เด็ดขาดในยามทำศึกสงคราม นางจึงรีบเอ่ยแก่ "ท่านไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องในเรือนนะ มีข้าอยู่ทุกคน ตอนที่ท่านไปเชยียนผู้ ข้าก็ดูแลเรือนได้เป็นอย่างดีมิใช่หรือ"

นางจุ้มพิตปลายคางเขาอย่างห้ามใจไม่อยู่ พาให้มีกลิ่นอายวิญญวนลอยอวลรอบตัวคนทั้งคู่เพิ่มขึ้นทันใด

มากกว่ารัก พรานพร่างบุปผาตระการ 6

จ้อจ้อ เยียน Honey Toast แปล

《花开锦绣》 Hua Kai Jin Xiu

Volume 06

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 吱吱 Zi Zi

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment
Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2017 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2077-7

ภาพประกอบ 小乘室

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ในที่สุดเรื่องราวของ 'ฟุ้งถึงจวิน' และ 'จ้าวหลิง' ก็เดินทางมาถึงเล่มหกแล้วค่ะ ชีวิตของทั้งสองผ่านทั้งทุกข์และสุขมามากมาย จากคุณหนูในห้องหอที่ไม่รู้ประสา เริ่มเติบโตขึ้นมาทีละน้อย จนตอนนี้ฟุ้งถึงจวินพร้อมพรั่งไปด้วยครอบครัวที่รักและเข้าใจ มีลูกชายลูกสาวที่เฉลียวฉลาดน่ารักและสามิที่ดี ถึงแม้จะมีอุปสรรคหรือปัญหาใด เข้ามาก็ยังสามารถคลี่คลายได้

ทว่าแม้ชีวิตตอนนี้ของฟุ้งถึงจวินจะเรียกได้น่าอิจฉาอย่างมาก แต่จ้าวหลิง กลับต้องเดินทางไปเป็นแม่ทัพที่กู้ภัยเพื่อปราบกบฏ หากครานี้เขามีชัยชนะก็จะได้รับความดีความชอบยิ่งใหญ่มาก แต่หากพลาดท่าเสียทีเล่าจะทำอย่างไร นางอดเป็นห่วงมิได้จริงๆ อีกทั้งยังมีเรื่องของสกุลจื๊อที่มีความแค้นเก่าใหม่ทับถมจนล้นปรี่ คอยเล่นงานทั้งต่อหน้าและลับหลังพวกนางอยู่เสมอ แล้วพวกนางจะจัดการเรื่องนี้ได้หรือไม่ ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านติดตามเป็นกำลังใจให้ฟุ้งถึงจวินและจ้าวหลิงจนกระทั่งบทสุดท้ายด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

האגודה

แนะนำตัวละคร

- * ฟู่ถึงจวิน อดีตคุณหนูเก่าของสกุลฟู่ เป็นหญิงงามโฉมสะคราญ มีอุปนิสัยดีอันในบางที แต่ก็มีอารมณ์ฉุนเฉียวและไหวพริบดี สมกับเป็นสตรีที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาดี
- * จ้าวหลิง ท่านเก่า จากบุรุษกลับมาเป็นทหารมากความสามารถ จนได้รับความดีความชอบติดตามมังกร มีความสุขุมเก่งกาจ และเฉลียวฉลาดอย่างยิ่ง
- * อวี่จิ้งชีว อดีตคู่หมั้นของฟู่ถึงจวิน บุตรชายเพียงคนเดียวของนายท่านรองสกุลอวี่แห่งหนานจิง
- * อวี่กั่วเหลียง อำมาตย์อวี่ บิดาของอวี่จิ้งชีว แม้จะไม่เห็นด้วยกับการกระทำของบุตรชายในทีแรก แต่เมื่อคิดถึงอำนาจและผลประโยชน์ของตนเองก็ไม่สามารถอยู่เฉยกับเรื่องของฟู่ถึงจวินได้
- * เส่เน่เหรินซือ สามีของพี่สามของฟู่ถึงจวิน ต้องการกลับเข้ารับราชการหลังจากลาไปไว้ทุกข์สามปี

האגודה

226

ลูกพี่ลูกน้อง

มือของพี่ห้าชะงักค้างกลางอากาศ

ฟูถึงจวนที่ถูกลูกๆ รุมกดและอดอดอ้อยอยู่หาได้สังเกตเห็นความผิดปกติของอีกฝ่าย นางรีบเร่งวางเด็กน้อยทั้งสองลงบนพื้น ชั่วแวบที่ลูกพี่ของตนพร้อมกล่าว "นี่คือท่านป้าห้าของพวกเจ้า รีบมารับท่านป้าเร็วเข้า"

นางนึกถึงว่าเมื่อครั้งอยู่ในสกุลฟุนางสนิทสนมกับพี่ห้ามากที่สุด แต่หลังจากเกิดเรื่องขึ้นก็ไม่เคยส่งข่าวถึงอีกฝ่ายเลย เป็นเหตุให้รู้สึกผิดอยู่ในใจบ้างอย่างช่วยไม่ได้ นางเอ่ยพลางชี้ไปที่บุตรสาวกับบุตรชาย "คนนี้โยวโยว ลูกสาวคนโตของข้า ส่วนคนนี้ลูกชายชื่อซีเกอ"

โยวโยวกับซีเกอเอ๋อริ่ก้าวเข้าไปแสดงคำนับต่อท่านป้าห้าที่มีท่าทางแก่ๆ กังๆ ไปชั่วขณะ เห็นได้ว่านางมิได้เตรียมตัวมาล่วงหน้า นางนั่งคิดแล้วตั้งปณิธานลายมงคล 'ปลอดภัยทุกปี' บนศีรษะ และถอดกำไลเงินลายเกลียวออกจากข้อมือยื่นส่งให้เด็กน้อยสองคน "นี่เป็นของขวัญจากท่านป้านะ"

ป่าถมมองไปทางฟุถึงจวิน

นางผกคีรีระนน้อยๆ

ป่าถมจึงคลี่ยืมเดินเข้าไปรับมา

โยวโยวกับชีเกอเอ๋อร์กั้วขอบคุณท่านป่าห้าพันที

เด็กน้อยทั้งสอง คนหนึ่งมีลุ่มเสียงกังวานใสเสนาะหู คนหนึ่งยัง
ออกเสียงพูดไม่ชัด หากแต่ผิวขาวจ้ำม่ำและน่ารักน่าชังเหลือหลาย

พี่ห้าเห็นแล้วอดกล้าวอย่างอัศจรรย์ใจไม่ได้ "เด็กสองคนนี่ช่าง
หน้าตาคล้ายคลึงกับเจ้าต่อนเด็กๆ เสียจริง" ว่าแล้วนางก็อุ้มชีเกอเอ๋อร์ที่
เยาว์วัยกว่า

เขาดั้นขลุขลุกลิ้งในอ้อมแขนนางและเหยียดแขนไปหามารดา

พี่ห้ารู้ว่าเด็กน้อยมีอาการกลัวคนแปลกหน้าเพราะยังไม่คุ้นเคย
กับตน จึงรีบส่งตัวเขาให้ฟุถึงจวิน พอนางเงยหน้าขึ้นเห็นอวีเวยที่ยืนอยู่
ด้านหลังก็เบิ่งตาโพลง ใบหน้าซีดขาวราวกระดูกอย่างสุดจะห้าม "อวีเวย
อะ...ไฉนเจ้ายัง..."

นางถอยหลังกรูดๆ ไปหลายก้าว แล้วยกสองมือขึ้นประนมพูด
พึมพำไม่หยุด "น้องเก้าของข้า ไม่เคยทำผิดต่อเจ้า เจ้าต้องมีเมตตาธรรม
บ้างสิ มีเรื่องใดก็ตามเข้ามาบอกได้ แต่อย่ามาเอานางไปอยู่ด้วย นางยังมี
ลูกชายลูกสาวคู่หนึ่งที่ต้องดูแล..." ทั้งที่เป็นตอนกลางวันแสดๆ นางกลับ
เห็นอวีเวยเป็นผีไปเสียได้

ฟุถึงจวินไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ถึงกระนั้นก็รู้สึกซาบซึ้งใจอยู่บ้าง
นางส่งตัวบุตรชายให้ป่าถมอุ้ม ก่อนจะจับมือพี่ห้า "พวกเราไปคุยกันในห้อง
เถอะ"

พี่ห้ากุมมือฟูถึงจวินไว้แน่นทันใด ขณะที่สีหน้านางเริ่มกลับเป็นปกติ
ก็มองเห็นอีก

นัยน์ตาของนางเบิกกว้างยิ่งขึ้น

พี่ห้าเป็นบุตรสาวของนายหญิงสี่ที่ชมชอบการยุ่งแฉงตะแคงรัว ทั้ง
ยังโงะมากใจแคบ เป็นเหตุให้อีตงไม่ยอมเล่าเรื่องของฟูถึงจวินให้นางรู้
แต่ก็ไม่อยากปั่นเรื่องโกหกพกลมโดยไม่คำนึงถึงฐานะนายบ่าว

อีตงเพียงบอกอย่างกำกวม "หลายวันก่อนอวี่เคยไปหาข้า ข้าถึงรู้ว่า
นายหญิงแก้กลับมาแล้ว ก็เลยตามอวี่เคยมาไขกัศริษะให้นายหญิงแก้
เจ้าค่ะ"

พี่ห้าหันไปมองฟูถึงจวินด้วยสีหน้าคลางแคลงใจเต็มที นางถอนใจ
เฮือกแล้วจึงลุกผู้่ที่ตรงเข้าไปที่ห้องด้านใน

"...นี่หมายความว่าอวี่จิ้งชิวผู้นั้นกับบุตรสาวของอาจารย์เขาสักลอบ
ชอบพอกันเอง ก็เลยใช้ทุกวิถีทางเพื่อจะถอนหมั้น ฉะนั้นถึงได้คิดยุยงให้
จั่วจวินเจี้ยมาปรักปรำเจ้าอย่างนั้นหรือ" พี่ห้ารับฟังเรื่องราวจากฟูถึงจวิน
แล้วตะลึงงันไปครู่ใหญ่ จากนั้นจึงเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความ
ประหลาดใจ

ฟูถึงจวินพยักหน้า "ข้าหาตัวจั่วจวินเจี้ยพบแล้ว สกุลอวี่เองก็ยอมรับ
เรื่องนี้แล้วด้วย"

พี่ห้าได้ยินแล้วลุกพรวดขึ้น "นี่เป็นไปได้ยังไงกัน! การแต่งงานต้อง
เป็นไปตามคำสั่งของบิดามารดา หรือการชักพาของแม่สื่อ ต่อให้สกุลอวี่
เห็นด้วย แต่ท่านสูงใหญ่กับท่านอาห้ำจะตอบตกลงได้เช่นไร ยิ่งกว่านั้น

เรื่องนี้เป็นสฤทธวิที่ไร้เหตุผลก่อน ถึงในขณะนั้นท่านลุงใหญ่กับท่านอาห่า จะถูกสฤทธวิปิดหูปิดตาจนทำให้เจ้าได้รับความไม่เป็นธรรม ภายหลังเมื่อความจริงปรากฏแล้ว แม้เพื่อรักษาชื่อเสียงของสฤทธวิ ถึงท่านลุงใหญ่กับท่านอาห่าไม่อาจกอบกู้เกียรติคืนให้เจ้าได้ แต่เพราะอะไรถึงไม่ยอมรับเจ้าอย่างลับๆ..." กล่าวไม่ทันจบความ นางเผยสีหน้าผิดแผกไปออกมา "หรือว่าการกลับเข้ารับราชการของท่านลุงใหญ่กับการเลื่อนตำแหน่งของท่านอาห่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับสฤทธวิ?"

มาตรว่าพี่ห่าของนางผู้นี้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านป้าสี่ แต่ท่านย่ำรังเกียจพฤติกรรมของท่านป้าสี่มาโดยตลอด พี่ห่าจึงเติบโตมากับท่านย่า ทำให้มีความคล้ายคลึงท่านย่าอยู่มาก ไม่เพียงเก่งกาจฉลาดเฉลียว ยังเป็นคนหลักแหลมมีปฏิภาณไหวพริบสูง นี่คือเหตุผลว่าเพราะอะไรนางถึงเป็นเพื่อนเล่นถูกคอกับพี่ห่ามาตั้งแต่วัยเยาว์

ฟูิงจวินชำเลืองมองนางแวบหนึ่งโดยไม่ปริปากพูดอะไร

พี่ห่ากล่าวอย่างตื่นตะลึง "หรือข้าคาดเดาได้ถูกจริง?"

"แม้จะไม่ถูกเสียทีเดียวแต่ก็ไม่ห่างไกลจากความเป็นจริงเท่าไรนัก"

ฟูิงจวินกล่าว "เรื่องอื่นๆ ข้าเองก็พูดได้ไม่ถนัดปาก หากพี่ห่าอยากรู้ให้ได้ มีผู้สองถามท่านย่าดูเถาะ ท่านเองน่าจะรู้ดี หรือจะลองถามท่านป้าสี่ะก็ได้ใหญ่ คุกกี้ได้"

พี่ห่านิ่งเงียบไป

ในเมื่อฟูิงจวินเองก็ลำบากใจที่จะพูด เช่นนั้นคงเกี่ยวพันถึงผู้อาวุโส ในทางที่ไม่ดี นางจะถามไถ่ต่อไปก็ใช่ที่

ฟูิงจวินเห็นแล้วก็คิดไปถึงอีกเรื่องหนึ่ง นางจึงเอ่ยถาม "ข้าได้ยินว่า

มีตระกูลพ่อค้าเสนอเงินสามหมื่นตำลึงหมายสุxonน้องสิบสี่?"

"ข้ามาด้วยเรื่องนี้พอดี" พี่ห้าทำหน้าเครียดขมขื่นขณะเอ่ย "ข้าพาพระสะพัดหนาหูไปทั่ว ขนาดข้าอยู่ถึงหลินถงก็ยังได้ยิน ตอนแรกยังนึกว่ามีคนกุข่าวลือขึ้น" นางยกยิ้มอย่างผิดเฟื่อน "เจ้าไม่รู้หรือกว่านับแต่ที่เจ้า'ล้มปวยตายไป' ก็มีเสียงติฉินนินทาเกี่ยวกับสกุลฟูไม่หยุดหย่อน แรกๆ ข้าแคว่รู้สึกขุ่นเคือง จึงส่งคนไปสืบถามถึงได้รู้ว่าคนภายนอกล้วนพูดกันเป็นคั่งเป็นแคว รู้กระทั่งชื่อแซ่ของคนที่มาสุxo รวมไปถึงเทือกเขาเหล่ากอเป็นบุตรลำดับที่เท่าไรในตระกูล..." นางเหลือบมองฟูถึงจวนแวบหนึ่ง

"หลังจากสกุลฟูถูกคนเร่ร่อนบุกรุก สภาพจิตใจของท่านยากก็ยากแหย่ลงเรื่อย ๆ ตั้งแต่ปีกลายเป็นต้นมา แม้แต่คนรับใช้ข้างกาย ท่านก็ยังเรียกชื่อผิดบ่อยๆ บางครั้งพูดกับท่านเรื่องหนึ่ง ท่านกลับตอบไปอีกเรื่องหนึ่ง ข้ากลัวว่าท่านอาจจะเลอะเลือนไปชั่วขณะหนึ่ง ถึงได้เร่งรีบมาจากหลินถง แต่ท่านอย่ากลัวแจ้งแก่ใจดีเพียงบอกข้าว่าไม่ต้องยุ่ง ท่านรู้ว่าต้องทำอะไร ข้าก็เลยไปหาท่านแม่ แต่ท่านแม่กำลังโมโหท่านป้าสะใภ้ใหญ่อยู่ ข้าจึงต่อว่าท่านแม่ไปยกหนึ่งแล้วไปขอขมาต่อท่านป้าสะใภ้ใหญ่

ตอนที่จะกลับหลินถง ข้าได้ยินจากบ่าวที่เคยรับใช้ข้าเมื่อก่อนบอกว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ อีกทั้งได้รับความช่วยเหลือจากสองเต๊ ข้ายังได้รับพระราชทานสมรสจากไท่ฮองไท่เฮา ออกเรือนไปกับจ้าวหลิงรองแม่ทัพ เขียนฝูที่มีความชอบติดตามมังกร จวบจนเมื่อห้าเดือนที่แล้วจ้าวหลิงสร้างความชอบจากการปกป้องรักษาชายแดน บิดามารดาที่ล่วงลับไปแล้วของเขาจึงได้รับแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ เจ้าเลยเดินทางจากเมืองหลวงมาตั้งป้ายสุสานให้ท่านพ่อท่านแม่ของสามี และพำนักอยู่ที่เรือนของน้ำเชยของ

จำวหลังที่ตรอกหยางหลิวถนนจ้งอี๋ในเมืองซีอาน

ข้าฟังแล้วก็ตกใจอย่างมาก แต่หญิงรับใช้คนนั้นก็สาบานว่านางพูดความจริง เดิมทีข้ายังคิดจะไปได้ตามจากท่านป้าสะใภ้ใหญ่ แต่นึกขึ้นได้ว่าท่านป้าสะใภ้ใหญ่มากับท่านแม่กำลังโกรธเคืองกันอยู่ หลายปีมานี้ การค้าพาชนะเครื่องเคลือบของสกุลเหยาขยายมาถึงเมืองซีอาน ข้าเคยติดตามพี่ชายของเจ้ามาที่นี่หลายครั้ง แต่กลัวจะเข้าใจผิดจนเป็นที่หัวเราะเยาะของผู้อื่น เลยเรียกพ่อบ้านล่วงหน้ามาถามทางไว้ก่อน..." นางกล่าวถึงตรงนี้ก็จับมือฟูถึงจวินด้วยสีหน้าเต็มตื่นอยู่บ้าง

"คิดไม่ถึงว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ แล้วก็ออกเรือนไปกับขุนนางจริงๆ ข้ายังมีลูกชายลูกสาวคู่หนึ่ง..." นางรำพึงอย่างสะทกสะทอนใจแล้วเอ่ยถามเสียงค่อยๆ บนใบหน้าของนางมีร่องรอยกังขาผุดขึ้น "ได้ทำจำวผู้้นั้นเป็นคนใจเย็นหรือไม่"

จะถามอ้อมๆ ว่าจำวหลังดีต่อนางหรือไม่กระมัง

"เขาไม่ใช่คนใจเย็นเท่าไรนัก" ฟูถึงจวินพูดพลางคิดคำนึงถึงจำวหลัง ดวงหน้าแววตาก็มีรอยยิ้มแผ่ซ่านออกมาโดยไม่รู้ตัว "ทว่าเขาดีต่อข้ามาก" แต่แล้วนางรู้สึกว่ถ้อยคำนี้ยังบ่งบอกถึงสิ่งที่จำวหลังทำเพื่อตนเองได้ไม่ถึงหนึ่งในสิบส่วน "ไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ เขาล้วนเห็นข้าเป็นสำคัญ"

พี่ข้าฟังแล้วถอนหายใจโผล่อก "ดีแล้วๆ"

ฟูถึงจวินยิ้มบางๆ

พี่ข้าอยากถามนางว่าตั้งใจจะทำอย่างไรต่อไป แต่เมื่อตรึกตรองอีกทีก็คิดว่าผู้อาวุโสในตระกูลไม่เอ่ยถึงเรื่องที่ฟูถึงจวินยังมีชีวิตอยู่สักคำ

และฟังจากน้ำเสียงของนางแล้วก็ปราศจากความคิดที่จะกลับไปเยียน
 หวาอินแม้สักน้อยนิด ก็รู้ว่าเห็นที่บุญคุณความแค้นในเรื่องนี้ไม่อาจ
 พุดคุยกันให้แจ่มแจ้งได้ในชั่วครู่ชั่วยาม ส่วนตนเองนั้นเป็นบุตรสาวที่
 ออกเรือนแล้ว สามีก็เป็นแค่ชีวิตต่ำด้อยคนหนึ่ง ถือดีอะไรจะเสนอหน้า
 ออกโรง นางก็เลยไม่ซักถาม เพียงยิ้มแยมพุดคุยจ้นพี่น้อง "พี่ใหญ่กับพี่รอง
 ต้องไม่รู้แน่ว่าเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าว่าสมควรส่งข่าวถึงพวกนางจึงจะถูก" จากนั้น
 นางกล่าวทอดถอนใจ "พักก่อนน้องเจ็ดก็เพิ่งคลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง
 ตอนไปดื่มสุราในงานพิธีครบเดือน พวกเราเอ่ยถึงเจ้า พี่รองก็ยังแอบ
 เช็ดน้ำตาด้วยนะ"

ในเมื่อพี่ห้ารู้เรื่องแล้ว ไม่ช้าก็เร็วพี่น้องคนอื่น ๆ ย่อมต้องรู้เช่นกัน
 แทนที่จะปล่อยให้พวกนางรู้สึกว่าคุณเลือกที่รักมักที่ชัง มีผู้ช่วยจ้งหะนี้
 เชิญทุกคนมาพบปะกันดีกว่า อีกอย่างยังไม่รู้ว่ากายภาคหน้าจะได้กลับมา
 ซิอานอีกเมื่อไหร่ แล้วยามที่กลับมาจะเป็นสถานการณ์เช่นไร พู่ถึงจวินจึง
 เอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจ

"เช่นนั้นพี่ห้าช่วยจัดการให้ด้วยเถอะ แต่ถ้าพี่น้องคนไหนปลื้มตัว
 ไม่ได้ก็ไม่ต้องผิดใจ"

"ข้ารู้แล้ว" พี่ห้ากล่าวพร้อมพยักหน้าอย่างเข้าใจ

พู่ถึงจวินวกกลับไปถามถึงเรื่องการแต่งงานของน้องสิบสี่ "แม้จะ
 พุดว่าท่านย่ารู้แจ้งแก่ใจ แต่เรื่องบางเรื่องต้องออกมาอธิบายให้กระจ่างแจ้ง
 สักหน่อยเป็นการดี ประเดี๋ยวจะเป็นดังคำกล่าวที่ว่าสื่อสามคนกลายมีสื่อ
 จริง"

หากเรื่องนี้ไม่ชี้แจงให้ชัดเจนจะกลายเป็นว่ามารดาขายบุตรสาว

เพื่อลลาภยศ แต่ถ้าจะอธิบายก็ต้องพูดถึงท่านย่ากับท่านป้าสะใภ้ใหญ่
อย่างเลี่ยงไม่ได้...

พี่ห้าใคร่ครวญแล้วเห็นว่าสายเลือดเดียวกันมีความสำคัญเหนือกว่า
นางกล่าวเสียงเบา "ตอนพี่สามออกเรือน สกุลฟูก็เริ่มขายเรือกวาน
ไรรานแล้ว เพียงแต่ทำอย่างลับๆ ทุกคนไม่ล่วงรู้เท่านั้นเอง จนกระทั่ง
คนเร่ร่อนบุกสกุลฟู พวกข้าวของมีค่าในห้องเก็บของกองกลางล้วน
สูญหายไปเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้ฐานะความเป็นอยู่ฝืดเคืองขึ้นทุกที
ถึงอย่างไรวันหน้าต้องมอบหน้าที่ดูแลสกุลฟูให้ท่านป้าสะใภ้ใหญ่ จะนั้น
การที่ท่านย่าทำแบบนี้ก็แค่อยากให้ท่านป้าสะใภ้ใหญ่รับการะเรื่องปกครอง
เรือนหลังไปไว้ในมือ" นางซึ้งใจครู่หนึ่งก่อนลดลุ่มเสียงลงแล้วเอ่ยต่อ
"สองสามปีนี้พวกพี่ขายน้องชายในสกุลเดิมของท่านป้าสะใภ้ใหญ่ทำมา
ค้าขายรุ่งเรือง แม้แต่สินเจ้าสาวของท่านก็พลอยได้รับผลตอบแทน
เป็นกอบเป็นกำ อาจเป็นเพราะเหตุนี้ ต่อให้ท่านป้าสะใภ้ใหญ่รำรัง
ขอแยกเรือนก็จะเข้าตามตำราที่ว่าสละเบี้ยรักษาชุน ถึงลูกหลานคนอื่น
จะกลายเป็นญาติสายรอง แต่ทำยที่สุดก็ยังคงรักษาเกียรติยศของ
วงศ์ตระกูลไว้ได้"

ท่านย่าคิดอ่านวางแผนได้ดี

หากท่านป้าสะใภ้ใหญ่ไม่อยากถูกคนประณามลับหลังว่าอกตัญญู
ก็ต้องเอาเงินจากสินเดิมมาจุนเจือค่าใช้จ่ายในเรือน

ฟูถึงจวินแค้นเยาะในใจ

พี่ห้ากล่าวสับไปคล้ายดิงว่าเรื่องนี้ยังสลับซับซ้อนไม่พอ "เจ้าคง
ไม่รู้ว่าแม่สามีของพี่สามจากไปเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นพี่สามเป็นคนดูแล

เดือนหลัง ข้ากลับคล้ายคลึงคลาไต้ยันท่านแม่พูดว่าดูเหมือนท่านย่าเคย
หิบบิ่เงินทองจากพี่สามด้วย แต่เพราะพี่สามเพ็งเป็นประมุขเรือนได้
ไม่นาน นางเลยต้องหารื้อกับพี่เขยและใช้เงินจากสินเจ้าสาวของตัวเอง
ท่านบารองยังเคยส่งหญิงรับใช้ประจำตัวไปที่เรือนพี่สามด้วยเรื่องนี้
โดยเฉพาะ จะนั้นตอนนั้นสกุลฟุเป็นอย่างไรบ้างกันแน ข้าไม่กล้าพูดจริงๆ"

ฟุถึงจวินจำได้ว่าพี่เขยสามเป็นบุรุษม่ายสกุลเส้น บุตรสาวสองคน
ที่เกิดกับภรรยาคนเก่าล้วนตายตั้งแต่เยาว์วัย เขาจึงมีฐานะมั่งคั่ง
พอสมควร และได้เป็นจิวเหรินแล้วตอนแต่งงานกับพี่สาม

นางอดถามไม่ได้ "ตอนนั้นพี่สามเป็นอย่างไรบ้าง"

"ปีก่อนพี่เขยสามสอบขุนนางระดับบัณฑิตเอกชั้นสองผ่านได้ลำดับที่
สิบสาม เตรียมไปรายงานตัวที่กรมปกครอง แต่ท่านแม่ของเขากลับสิ้นบุญ
เขาเลยต้องลาพักราชการไว้ทุกข้ออยู่กับเรือน" พี่ห้าพูดยิ้มๆ "พี่เขยสามเป็น
คนซื่อตรงจริงใจ เรื่องต่างๆ ในเรือนล้วนให้พี่สามเป็นผู้ตัดสินใจ สองปีมานี้
เป็นโชคดีของพี่รองที่ได้พี่สามคอยช่วยเหลือเจือจาน"

ระหว่างที่ทั้งสองสนทนากัน จินจุก็เข้ามารายงาน "มีไท้ไท้ท่านหนึ่ง
ต้องการพบท่าน นางบอกว่าตัวเองเป็นพี่เจ็ดของท่านเจ้าคะ"

227

คิดตก

"น้องเจ็ด!" พี่ห้าตะลึงงัน "นางก็ได้ข่าวแล้วหรือ"

พี่ถึงจวินฟังแล้วอมยิ้ม

พี่ห้าออกเรือนไปที่หาวโจวซึ่งห่างจากหาวอินไปไม่ไกล ส่วนพี่เจ็ดออกเรือนไปที่หมู่บ้านอุ๋เหอในหาวอิน มีเพียงพี่สามที่ออกเรือนไปไกลที่สุด เพราะจวนสกุลเสินตั้งอยู่ที่อำเภอหันเจียงเมืองงโจวทางทิศเหนือของหาวอิน ต่อให้คนของสกุลฟู่หลงทางก็ไม่มีความผ่านไปทางนั้นได้

ขนาดพี่ห้าซึ่งอยู่ถึงหาวโจวยังได้ข่าวแล้ว พี่เจ็ดซึ่งอยู่ในหาวอินจะไม่รู้ข่าวได้อย่างไร

นางจึงลุกออกไปต้อนรับพี่เจ็ด

พี่ห้าลุกขึ้นยืนตาม "เข้าไปกับเจ้าด้วย"

สองพี่น้องเดินเคียงคู่กันไปถึงหน้าประตูเรือนใน มีสตรีซึ่งออกเรือนแล้วนางหนึ่งสาวเท้าตรงมาหา นางมีผิวพรรณขาวผ่อง เรือนร่างอวบอ้วน

แปลงปลั่ง

พอแลเห็นฟู่ถึงจวิน สตรีผู้นั้นก้าวจับๆ เข้ามาอย่างว่องไวดูสวยงามจับมือนางแล้วยืนอยู่ตรงกลางลานกว้าง อาศัยแสงแดดสว่างไสวของยามบ่ายมองสำรวจนางขึ้นๆ ลงๆ

คือเรียวโค้งได้รูป นัยน์ตาสุกใสมีชีวิตชีวา ผิวกายปานหยกงาม... หากมิไฉนของเก่าของพวกนางแล้วจะเป็นผู้ใดได้อีกเล่า

"เจ้ายังมีชีวิตอยู่จริงๆ ด้วย" นางกล่าวไม่ทันจบ น้ำตาก็มองแว้งๆ ลงมา "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุใดไม่ส่งคนมาแจ้งข่าวข้า หากมิใช่คราวนี้ ท่านแม่ให้หญิงรับใช้ประจำตัวเอาอาภรณ์ฤดูหนาวมาให้ซานซานของข้า พวกเราพี่น้องก็ต้องคลาดกันหรือไร เสียทีที่ข้าเป็นห่วงเจ้าเสมอมา ใครจะรู้ว่าเจ้ากลับอยู่ดีกินดีทั้งยังสบายดี" นางพูดถึงตอนท้ายก็ซักจะจุนโกรธ "เจ้ารีบบอกข้ามาโดยไวว่าตกลงเรื่องเป็นอย่างไรกันแน่"

ครั้นนางเงยหน้าขึ้นเห็นพี่ห้าตามมาด้านหลังก็เอ่ยเป็นเชิงต่อว่า "พี่ห้าก็ช่างกระไรจริงๆ เหตุใดมาเยี่ยมน้องเก่าก็ไม่นำดหมายข้ามาด้วยกัน หรือท่านกลัวข้าจะพูดจาส่งเดชไปทั่ว"

"เจ้าเป็นแม่ของลูกสามคนแล้วนะ ไฉนยังอารมณ์ฉุนเหมือนแต่ก่อนอีก" พี่ห้ากล่าวอย่างอ่อนใจอยู่บ้าง "ข้าแค่ได้ยินพวกบ่าวไพร่พูดสือกัน ไหนเลยจะผลิผลลามลากเจ้ามาด้วยได้ ถ้าเกิดผิดคนขึ้นมาข้าจะแก้ตัวอย่างไร"

ข้างฝ่ายฟู่ถึงจวินมองเห็นสตรีร่างอวบในอาภรณ์นุหราทรงหน้า แล้วก็อ้าปากค้างไป ครู่หนึ่งถึงตั้งสติได้ "พี่เจ็ด ทะ...ทำไมท่านกลายเป็นอย่างนี้"

ในความทรงจำของนาง พี่เจ็ดเป็นสตรีแบบบางเจ๊กกิ่งหวีลัดลม พี่เจ็ดได้ยินวานี้ก็มีน้ำโหอยู่หลายส่วน "อย่าเลยถึงเลย ท่านแม่สามี ของข้านะสิ บังคับให้ข้ากินมากๆ คลอดลูกที่หนึ่งก็อ้วนขึ้นทีหนึ่ง จนกระทั่ง ตอนคลอดชานชานออกมาข้าก็กลายเป็นอย่างนี้ไปแล้ว..." ขณะที่นางพูด สายตาที่มองฟู่ถึงจวินก็ฉายรอยอิจจางๆ "เจ้าทำได้อย่างไรรัน ถึงได้ สวยสะกว่าตอนยังไม่ออกเรือนเสียอีก" ทว่ากล่าวจบนางก็ทำหน้าตึง จับพลันพลงจับมือฟู่ถึงจวินไว้ "เจ้าไม่ต้องมาไ้ม่เดิม พอมีเรื่องไม่ยาก บอกข้าก็จะเฉไฉบายเบี่ยง แสร้งทำไขสือหลอกข้า ข้าไม่หลงกลหรอก เจ้ารีบบอกข้ามาเร็วเข้าว่าตกลงเรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่"

ทั้งที่นางเป็นคนพูดไปทางนั้นที่ทางโน้นที่เอง ตอนนั้นก็กลับมาโทษว่า ข้าแสร้งทำไขสือหลอกนาง

ฟู่ถึงจวินยกยิ้มเฝื่อนๆ อย่างสุตระจับ หากตรงกลางอกมีกระแสไออุ่น เอ่อท้นขึ้นระลอกหนึ่ง

นางหวนประหวัดถึงสกุลฟู่ในกาลก่อน ยามนั้นเพียงรู้สึกเบื่อหน่าย เป็นทุกข์ ยามนี้พอมองย้อนไปกลับเป็นวันเวลาที่ไร้ทุกข์ไร้โรค บันดาลให้ ใบหน้าของนางแปรเปลี่ยนเป็นละมุนลง

"พี่เจ็ดอยากรู้อะไรเล่า" ฟู่ถึงจวินถามไปพลงย่างเท้าเข้าสู่ห้องด้านใน พร้อมกับลูกผู้พี่ทั้งสองไปพลง

"ทำไมเจ้าไม่มาหาข้า" พี่เจ็ดถามจู้จู้ดสำคัญ

ฟู่ถึงจวินเล่าเรื่องทั้งหมดอีกรอบหนึ่ง

พี่ห้าดูคล้ายหนักแน่น แต่เมื่อพบปัญหากลับใจร้อน ขณะที่พี่เจ็ด ดูคล้ายใจร้อน แต่เมื่อพบปัญหากลับหนักแน่น

นางยังฟังยังมีสีหน้าหนักอึ้ง รอเมื่อฟูถึงจวินพูดจบ นางหาได้ชักใช้ไล่เสียงลึกลงไป หากแต่ตริตรองอยู่นานครู่ใหญ่ถึงเอ่ยเสียงเบา "พี่สามรู้เรื่องนี้หรือไม่"

"น่าจะยังไม่รู้กระมัง" ฟูถึงจวินไม่ทันเอ่ยปากพี่ห้าก็กล่าวขึ้นแล้ว "เห็นแจ้งอยู่ห่างไกลไปพอสมควร"

พี่เจ็ดได้ยินแล้วเอ่ยกับฟูถึงจวิน "สกุลเส้นมีฐานะมังคงรำรวย พี่สามออกเรือนไปพร้อมกับสินเจ้าสาวก้อนใหญ่ พอแต่งเข้าไปก็คลอดลูกชายสองคนติดๆ กัน หลังจากนั้นพี่เขยเส้นยังสอบผ่านเป็นจีนชื่อได้อีก ด้วยเหตุนี้คนทั้งสกุลเส้นล้วนเคารพนับถือพี่สามอย่างยิ่ง กระทั่งเวลาท่านย่าเอ่ยถึงพี่สามก็ยังอึ้งน้อยอึ้งใหญ่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพี่ใหญ่กับคนอื่นๆ เจ้ากลับมาเห็นสมควรบอกข่าวให้พี่สามรู้จึงจะถูกต้อง"

ความหมายคือในบรรดาลูกพี่ผู้น้อง บัดนี้พี่สามมีฐานะดีที่สุด หากเรื่องของนางได้พี่สามออกหน้า ไม่ว่าอย่างไรคนของสกุลฟูก็ต้องให้ความสนใจ

ฟูถึงจวินฟังแล้วนิ่งงันไปเล็กน้อยก่อนกล่าวว่า "พี่เจ็ดไม่มีเรื่องอื่นอยากถามข้าแล้วหรือ"

พี่เจ็ดอมยิ้มพูด "พวกเราพี่น้องเติบโตมาด้วยกัน หรือว่าพวกข้ายังไม่รู้ดีกว่าเจ้าเป็นคนเช่นไร ไยต้องถามให้มากความด้วย"

"พี่เจ็ด" ฟูถึงจวินมีน้ำตาคลอหน่วยทัยได้

"เฮลละๆ" พี่เจ็ดกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ตอนนี้มีเวลา lama มาทำตัวขี้แย เรื่องเร่งด่วนในยามนี้คือเจ้าต้องหาวิธีเชิญพี่สามออกหน้า เมื่อมีพี่สามเป็นคนกลาง ถึงเจ้าจะกลับเข้าสู่ทำเนียบวงศ์ตระกูลไม่ได้ ก็ยังสามารถ

ไปมาหาสู่กับสกุลฟูในฐานะญาติพี่น้อง..."

มิน่าพี่เจ็ดถึงไม่ซักถามต่ออย่างละเอียด

ในความคิดของนาง เรื่องในอดีตก็ผ่านไปแล้ว สิ่งสำคัญ ณ ขณะนี้คือจะได้รับความคุ้มครองจากสกุลฟูดังเก่าเช่นไร

"ตามความคิดข้าต้องส่งข่าวถึงพี่น้องทุกคน" พี่ห้าฟังแล้วกล่าวขึ้น "สกุลเจียนที่น้องสืบออกเรือนไปก็ไม่ว่า ตอนนี้อย่างไรของสามีนางเป็นผู้ถวายงานอยู่ในเมืองหลวง ได้ยินว่าแม้แต่ผู้ว่าการมณฑลยังต้องให้เกียรติพวกเขาหลายส่วน"

"นี่มิใช่เรื่องที่คนยิ่งมกยิ่งตื่นระ" พี่เจ็ดไม่คล้อยตามอย่างเห็นได้ชัด "น้องสืบเป็นลูกท่านลุงสาม แต่ไรมาท่านป้าสะใภ้สามมีชั้นเชิงแพรวพราว ลูกไม่ยอมหลบหนีไม่ไกลต้น ไม่น่าว่านางจะยอมยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้เสมอไป"

ส่วนพี่เจ็ดเป็นบุตรสาวคนโตของนายหญิงหูกแห่งสกุลฟู

พี่ห้าได้ยินแล้วหน้าตาแดงก่ำ เอ่ยอย่างไม่พึงใจ "หากเป็นอย่างที่เจ้าว่า ข้าเป็นลูกของนายท่านสี่ มารดาข้ากับท่านอาสะใภ้ห้าไม่ลงรอยกันมาโดยตลอด เช่นนั้นข้าก็ไม่สมควรยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้เหมือนกันสินะ"

พี่เจ็ดขมวดคิ้ว "ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น..."

"พี่สาวทั้งสองฟังข้าสักคำ" ฟูถึงจวินรีบกล่าวขึ้นเมื่อเห็นพวกนางได้เถียงกันด้วยเรื่องของตนเอง "ข้ามิได้ตั้งใจจะกลับไปหาอิน"

พี่ห้ากับพี่เจ็ดพากันมองนางอย่างตกตะลึง

ฟูถึงจวินพยักหน้าเบาๆ กล่าวอย่างจริงจัง "ข้าไม่ยากพูดอีกว่าผู้อาวุโสถูกหรือผิด และเพื่อเป็นการรักษาเกียรติยศหน้าตาของสกุลฟูไว้ ข้าจะไม่ใส่ใจถึงความผิดของสกุลฟูอีกต่อไป จะไม่เป็นฝ่ายก่อความขัดแย้งขึ้น

จนนำความเดือดร้อนเข้ามาสู่สกุลฟู ถือเสียว่าเป็นการทดแทนบุญคุณที่สกุลฟูอบรมเลี้ยงดูขึ้นมา อีกทั้งข้าไม่ยอมมีส่วนเกี่ยวข้องกับสกุลฟูอีก" นางถอนใจเอื๊อกหนึ่งก่อนกล่าวต่อ "หากครั้งนี้มีเซพี่หามาหา เดิมทีข้าไม่ได้ตั้งใจจะพบหน้าพวกพี่น้อง แต่ในเมื่อตอนนี้ทุกคนต่างรู้ว่าข้ากลับมาแล้ว จะอย่างไรข้าก็ขอเป็นเจ้าภาพเชิญทุกคนมาพบปะสังสรรค์กัน แต่นี่เป็นเพียงเห็นแก่ความผูกพันแต่หนหลังของพวกเรา ไม่เกี่ยวอันใดกับสกุลฟู"

พี่ห่าผงกศีรษะราวกับครุ่นคิดอะไรอยู่

พี่เจ็ดกลับเอ่ยอย่างร้อนรน "น้องแก้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าฟูทำอะไรอยู่"

"ข้ารู้" ฟูถึงจวินผลีย้มกล่าว "คนในเมืองหลวงล้วนเข้าใจว่าข้ากำพร้า บิดามารดา ไม่มีญาติผู้อาวุโส และไท่ฮองไท่เฮาทรงเป็นผู้ประทานอนุญาตให้ข้าออกเรือนไปกับจ้าวหลิง"

พี่เจ็ดจนด้วยวาจา

"ก็ดี" พี่ห่ากล่าวเสียงแผ่วๆ "สรรพสิ่งในใต้หล้ายังมีรวมแล้วแยก มีแยกแล้วรวม นับประสาอะไรกับมนุษย์ปุถุชนอย่างพวกเรา เมื่อน้องแก้วไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องอดีต พวกเราก็อธิว่าได้รู้จักกับน้องสาวคนใหม่ ส่วนข้ายังยืนยันคำเดิม แจ้งข่าวให้พี่น้องทุกคนรับรู้ คนที่เต็มใจมาก็มา ส่วนคนที่ตะขิดตะขวงใจ พวกเราก็ไม่ฝืน"

พี่เจ็ดยังไม่แปลงเสียงพูด พาให้บรรยากาศภายในห้องอึดอัดไปบ้าง

พี่ห่าเห็นแล้วเอ่ยเย้าๆ "เจวียนฮุย เจ้าเป็นเจ้าภาพนะ จะทำเกียจคร้านอยู่ได้อย่างไร ข้าช่วยเชิญแขกให้ เจ้าก็ต้องกำหนดวันสิ"

ฟูถึงจวินรู้ว่าพี่ห่ากำลังช่วยเปี่ยงเบนหัวข้อสนทนา นางยิ้มพลางพูดส่งอวีวเอ "ไปหยิบปูมปฏิทินมาที" จากนั้นนางกับพี่ห่ากระซิบกระซาบหารือ

กันนานพักใหญ่ และตกลงกำหนดเป็นวันที่สองเดือนสิบ

พี่ห่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม "ถ้าพี่สามได้ข่าวแล้วก็คงมาถึงที่นี่ได้ทันเวลา" พี่ห่าหันหน้าไปถามพี่เจ็ดที่นั่งเงียบไม่พูดจาอยู่ตลอด "น้องเจ็ดเห็นเป็นอย่างไร"

พี่เจ็ดกลับไปโผล่ถามพี่ถึงจวินไปอีกเรื่องหนึ่ง "เจ้าตัดสินใจแน่วแน่แล้วกระมัง"

สตรีที่ไม่มีสกุลเดิมจะไม่มีใครช่วยออกหน้าให้ยามถูกคนข่มเหงรังแก

พี่ถึงจวินพยักหน้าแล้วกล่าวยิ้มๆ "เรื่องนี้ข้าปรึกษากับสามิข้าแล้ว"

พี่เจ็ดไม่มีอะไรจะพูดได้อีก

พี่ถึงจวินส่งยิ้มให้นาง รอยยิ้มนั้นแจ่มจ้าตั้งแต่ดวงตาคมหันทัดอบอุ่นและปราศจากความพรุนพิริ้งใดๆ

พี่เจ็ดคิดตกโดยพลัน

พวกนางเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ละคนต่างมีเส้นทางของตนที่ต้องเดินไป

อย่างเช่นนางที่ไม่เคยนึกเคยฝันว่าวันหนึ่งตนเองจะเป็นสตรีเจ้าเนื้อเอกเดียวกับพี่ห่า

ขอเพียงพวกนางทุกคนปลอดภัยสบายดีก็เป็นโชคแล้ว

เมื่อคิดถึงตรงนี้นางก็หัวเราะเสียงใส "หากพี่สามกล้าไม่มาละก็ข้าจะบุกไปที่หั้นเงินลากนางมาเอง" น้ำเสียงของนางเชื่อมั่นในตนเองเต็มเปี่ยม ข้ายังระคนไปด้วยความสนิทสนมและไร้ความยำเกรงใดๆ อยู่หลายส่วน

พุทฺธจวินนึกประหลาดใจ ฟังจากคำบอกเล่าของพี่ห้า เพราะพี่สามได้คู่ครองที่ดี กระทั่งท่านยายยังต้องไว้หน้าให้สามส่วน แต่ว่าจวินของพี่เจ็ดกลับมีนัยแฝงถึงการมีฐานะเทียบเท่าเทียมไหล่กับพี่สาม...หรือว่าพี่เจ็ดก็มีคู่ครองที่ดีดูเดียวกัน

นางยังจำได้ว่าพี่เจ็ดออกเรือนไปกับคนสกุลไปซึ่งเป็นหลานชายของท่าน้ำของตัวเอง ตอนทบทวนส่ขอ ท่านอาแท้ๆ ของพี่เขยไปเป็นจวีเหริน ส่วนพี่เขยไปก็เล่าเรียนเขียนอ่านกับท่านอาคนนี้และสอบผ่านระดับอำเภอและระดับมณฑลได้แล้ว

พี่ห้าดูเหมือนจะจับส่นางของนางได้ จึงพูดอธิบาย "พี่เขยไปสอบผ่านเป็นจวีเหรินได้เมื่อปีก่อน ส่วนท่านอาของเขาเป็นบัณฑิตเอกชั้นสองของการสอบปีয়াชวี แต่เพราะปีนั้นยกเลิกการสอบคัดเลือกบัณฑิตหลวง ท่านอาไปจึงถูกส่งไปรับตำแหน่งผู้ช่วยนายอำเภออิฐุน และเพิ่งเลื่อนขึ้นเป็นนายอำเภอเมื่อตอนฤดูใบไม้ผลิของปีนี้"

ท่านอาของพี่เขยเจ็ดเป็นขุนนางรุ่นเดียวกับอวีจิงชิวหรือนี่!

ใครว่าได้ห้านี้แสนกว้างใหญ่กัน

พุทฺธจวินอดมิได้ที่จะสะทกสะทอนใจไปชั่วเสี้ยวขณะหนึ่ง

พี่เจ็ดกลับเข้าใจผิดว่านางกำลังทอดถอนใจกับความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของสรรพสิ่ง นางหยักยิ้มกล่าว "ต้นฤดูใบไม้ผลิปีหน้า พี่เขยเจ้าเตรียมจะไปเล่าเรียนที่สำนักศึกษาหลวง ถึงตอนนั้นเห็นที่ต้องขอให้น้องเ้าช่วยเหลือเกื้อกูลบ้าง"

พุทฺธจวินคาดไม่ถึงอยู่บ้าง เพราะนายท่าน้ำสกุลพุทฺธก็ยังอยู่ในเมืองหลวง อีกทั้งนางจำได้ว่าในครั้งนั้นขุนหมิงซึ่งเป็นน้ำชายแท้ๆ ของ

พี่เจ็ดก็เป็นคนเรียนดีมาก นางอดกล้าวขึ้นไม่ได้ "ท่านน้ำซุหมีงสบายดีหรือไม่"

พี่เจ็ดยิ้มเฉยๆ "ตอนนี้ท่านน้ำเป็นนายอำเภออยู่ที่อำเภอเมืองเขียน"
ตอนนางอยู่ที่สกุลซุหมีงยังไม่ได้เป็นจีนชื่อเลย ฟู่ถึงจวินเอ่ยถาม
"ท่านน้ำซุหมีงก็สอบขุนนางในปียาซวีเช่นกันหรือ"

พี่เจ็ดตอบ "รุ่นเดียวกับพี่เขยสาม"

นี่คงเป็นหนึ่งในเหตุผลที่พี่เจ็ดกล้าไป 'ลาก' พี่สามมากระมัง!

ฟู่ถึงจวินเฝ้าปากยิ้ม

พี่เจ็ดอธิบายสาเหตุที่ไม่ไปพำนักรับเรียนนายท่านห้าวังกักม
"ท่านลุงห้าเป็นคนเจ้าพิธีรีตอง ข้ากลัวพี่เขยเจ้าจะทำให้ท่านไม่พอใจ"

ฟู่ถึงจวินนึกถึงพี่ชายที่สอบขุนนางไม่ผ่านหนแล้วหนเล่าก็พอจะ
กระจ่างแจ้งแก่ใจ นางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ถ้าถึงขั้นช่วยเหลือเกื้อกูล ข้าคง
มิบังอาจ แต่ข้าพำนักรอยู่ในเมืองหลวงมาหลายปีแล้ว รู้จักที่ทางต่างๆ
พอสมควร หวังพักแวกในเรือนทิศใต้ของข้ายังว่างอยู่ หากพี่เขยไม่รังเกียจ
มิสู้มาพักอยู่กับข้า จะไปที่ไหนก็เรียกใช้คนในเรือนให้พาไปได้เต็มที่
ไม่จำเป็นต้องถามทางอีก"

228

พบปะชุมนุม

"เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องที่พ่านัก" พี่เจ็ดกล่าว "เขากับสหายบัณฑิตหลายคนนัดหมายไปเมืองหลวงพร้อมกัน คงจะเข้าเรือนหลังหนึ่งอาศัยอยู่รวมกันไปก่อน เพียงแต่เขาไปอยู่แปลกที่แปลกทาง ไม่มีคนคุ้นเคยช่วยเหลือดูแล ข้าก็เลยกังวลใจอยู่บ้าง"

มีสหายบัณฑิตอยู่ด้วยกัน อีกทั้งสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนและสอบถามเรื่องการสอบขุนนางได้ ขณะที่ถ้าพักอยู่กับนางตามลำพัง จ้าวหลังก็มีเช่ขุนนางสาบสูญ ไม่รู้เรื่องการสอบขุนนางสักกระพริบ กลับไม่เป็นผลดีต่อพี่เขย

ฟูถึงจวนจึงไม่ยื่นกรานต่อ "ถ้าอย่างนั้นท่านกลับไปบอกให้พี่เขยลองดูว่ามีเรื่องใดที่ข้าช่วยเหลือได้บ้าง ถึงเวลาท่านก็ส่งคนมาบอกให้ข้ารู้"

พี่เจ็ดแยมยิ้มรับคำ

ในเวลานี้พี่น้องทั้งสามถึงปรับอารมณ์ให้เป็นปกติได้

ฟุถึงจวินสั่งให้อีเวียพาโยวโยวกับซีเกอเออร์เข้ามาครวระทั้ทหาย
ท่านป้าเจ็ด

"หน้าตาเหมือนกับน้องเก้า" พี่เจ็ดจับมือเด็กๆ พลางเอียงคอมอง
ซ้ายทีขวาทีด้วยรอยยิ้มระบายเต็มหน้า นางมิได้เตรียมตัวมาล่วงหน้า
เช่นเดียวกับพี่ห้า จึงตึงปิ่นไข่มุกบนศีรษะ และปลดป้ายหยกตรงนั้นเอาไว้
ให้สองเด็กน้อยเป็นของขวัญ

"ได้คราวหน้าป้าเจ็ดจะสั่งทำสร้อยทองให้พวกเจ้านะ" นางกอด
โยวโยวไว้ในอ้อมแขน จากนั้นถามฟุถึงจวินถึงกันตักปากของสองเด็กน้อย
พอรู้ว่าโยวโยวเกิดปีชื้อ ส่วนซีเกอเออร์เกิดปีติ่งโช้ว นางยังไม่ทันได้อ้าปาก
พูด พี่ห้าด้านข้างก็อุทานขึ้น "อ๊ย! ลูกชายคนเล็กของข้าก็ปีชื้อ! เขาเกิด
เดือนแปด แล้วโยวโยวของเจ้าเกิดเดือนอะไร"

"เดือนสี่"

"โตกว่าลูกชายคนเล็กของข้าสี่เดือน"

พวกนางคุยไปๆ ก็เริ่มคึกคักขึ้นมา ฟุถึงจวินถามพี่ห้าว่ามีลูกกี่คน

"ลูกชายหนึ่งลูกสาวหนึ่ง" พี่ห้ากล่าวตอบ "เหมือนกับเจ้า ลูกสาว
เป็นคนโต ลูกชายเป็นคนเล็ก ลูกสาวข้าเกิดปีก๊วยหยั่ว อายุมากกว่า
โยวโยวสองปี"

ฟุถึงจวินนึกไปถึงลูกในท้องอีกคนหนึ่ง นางแยมปากยิ้ม ยกมือ
วางทาบตรงกลางลำตัวโดยไม่รู้ตัว

พี่เจ็ดซึ่งอยู่ด้านข้างกล่าวขึ้นเป็นน้ำไหลไฟดับ "ข้ามีลูกสาวหนึ่ง
ลูกชายสอง ลูกสาวเป็นพี่ ลูกชายสองคนเป็นน้อง ลูกสาวข้าปีงยาซวี มี
ชื่อแรกเกิดว่าหว่านหว่าน นางเกิดเดือนหก โตกว่าโยวโยวหนึ่งขวบ ส่วน

ลูกชายคนโตปีจ๋าจ้อ เล็กกว่าโยวโยวหนึ่งปี มีชื่อแรกเกิดว่าจางเซิง ลูกชายคนรองเพิ่งครบเดือน ยังไม่ได้ตั้งชื่อ แต่ทุกคนเรียกเขาว่าซานซาน เพราะเป็นลูกคนที่สาม" นางยกมือปิดปากยิ้มพลางพูด "หากเจ้ากลับมาเร็วกว่านี้สองสามวันก็คงดี พี่สามมาดื่มสุราในพิธีครบเดือนยังไม่กลับไป เข้ากับนางจะได้มาพร้อมกัน" จากนั้นนางก็เริ่มเล่าเรื่องของพี่สาม

"นางมีลูกชายสองคน คนโตปีเหรินเซิน เพราะเขาเกิดในเดือนสอง ซึ่งเป็นช่วงที่กินขนมซุนปิง* กัน ประกอบกับลูกๆ คนก่อนหน้านี้ของ พี่เขยเส้นลั่นอายุสั้น จึงเชิฐนักรบพรตของอารามจี๋เซียนมาตรวจดวงแปด อักษร นักรบตอบให้ตั้งชื่อธรรมดาสามัญ เด็กจะเลี้ยงง่าย ก็เลยเรียกเขาว่า 'ซุนปิง' ลูกชายคนรองของนางปีเดียวกับโยวโยว แต่เกิดตอนเทศกาล หยวนเซียว โตกว่าโยวโยวกับผิงอัน และให้เขาชื่อว่า 'หยวนเซียว' ง่าย ๆ ตามอย่างซุนปิง"

ชื่อของเด็กสองคนนี่ช่างตั้งได้...

ฟูถึงจวินหัวเราะคิกขลุกมาอย่างกั่นไม่อยู่แล้วกล่าว "ตอนข้าออกจากหวาอิน ท่านป้ารังกำลังกลัวใจที่พี่สามไม่มีแววสักที คิดไม่ถึงว่า เวลาชั่วพริบตาเดียว ลูกชายคนโตของพี่สามก็เจ็ดขวบแล้ว" นางพูดถึง ตอนท้ายแล้วก็อดสะทอนใจไม่ได้

พี่ห้าฟังแล้วถอนใจเฮือกหนึ่ง

พี่เจ็ดกลับเห็นว่าฟูถึงจวินผ่านความยากลำบากมามากมาย ย่อมอ่อนไหวสะเทือนใจได้ง่ายอยู่แล้ว ถ้าหากพวกนางยังพูดเรื่องนี้ต่อไปเรื่อย ๆ รังแต่จะทำให้ฟูถึงจวินสลดหดหู่ยิ่งขึ้น พวกนางพี่น้องได้มาพบปะกัน

* ซุนปิง คืออาหารว่างอย่างหนึ่งของจีน เป็นแผ่นแป้งห่อไส้ต่างๆ ลักษณะคล้ายเปาะเปี๊ยะ นิยมกินกันในเทศกาลสัซุน (เริ่มต้นฤดูใบไม้ผลิ)

อย่างหาได้ยาก สมควรคุยเรื่องที่เบิกบานใจและชวนให้วาดหวังใฝ่ฝัน
เป็นการสร้างกำลังใจจึงจะถูก มัวโศกเศร้ารันทดไปจะมีความหมายใด

"ดีที่ทุกคนต่างมีชีวิตที่ไม่เลว มีลูกชายลูกสาวพร้อม" นางพูดแล้ว
เสียงหัวเราะสดใส "พอพี่เขยสามออกทุกข์ก็เข้ารับราชการได้แล้ว ส่วน
สามมีข้ากำลังมูมานะท่องตำราเตรียมเข้าร่วมการสอบระดับอยู่ชั้น วันหน้า
พวกเรามีแต่จะดียิ่งๆ ขึ้นไป"

พี่ห้าจับความน้อยได้ก็เห็นว่าตนเองขัดความสำราญคนอื่นเกินไป
บ้าง นางจึงรีบคลายยิ้ม "น้องเจ็ดพูดถูก แม้สามมีข้าจะเล่าเรียนเขียนอ่าน
พอใช้ได้ แต่หลายปีนี้ได้พี่เขยสามคอยช่วยเหลือเกื้อหนุน กลับทำมา
ค้าขายกำหนัดขึ้นเรื่อยๆ" กล่าวจบนางเอ่ยถามฟู่ถึงจวิน "เจ้าอยู่เมืองหลวง
รู้หรือไม่ว่าทำการค้าอะไรดี"

ฟู่ถึงจวินพูดยิ้มๆ "ทำไมรี พี่ห้าอยากไปทำการค้าที่เมืองหลวงหรือ"

"ตอนนี้ยังไม่มีทั้งทุนรอนทั้งพวกพ้อง ทว่าข้าก็รู้สึกเหมือนหลวง
อยู่ได้เบื้องบาทโอรสสวรรค์ ของดีๆ จากทั่วทุกทิศล้วนรวมกันอยู่ที่นั่น
ฉะนั้นไปตามความนิยมชมชอบของชาวเมืองหลวง อย่างไรก็ไม่ผิด"
พี่ห้ากล่าวพร้อมยิ้มยิ้มจนเห็นไรฟัน พาเอาบรรยากาศที่หม่นมัววางๆ
เมื่อครู่นี้ให้จางหายไปด้วย

ฟู่ถึงจวินนึกไปถึงเจ้าแกล่เยี่ย "ข้ารู้จักเจ้าแกล่ท่านหนึ่งของต้าหงเฮ่า
ไม่รู้ว่าจะช่วยพี่ห้าได้หรือไม่"

พี่ห้าได้ย่นวาจาขึ้นก็ยิ้มหน้าบาน "คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเจ้ายังรู้จักคนใหญ่
คนโตอย่างนี้ด้วย ได้เท่าจ้าวจะกลับถึงเมืองซีอานเมื่อไหร่ คู่เขยทั้งหลาย
สมควรพบหน้ากันสักหน่อยนะ"

ฟูถึงจวีนันหัวร่อเสียงดัง นางผินหน้าไปมองพี่เจ็ด "พี่เจ็ดดูสิ คำโบราณว่าไว้ไม่ผิด แต่งกับไก่อยู่กับไก่ แต่งกับสุนัขอยู่กับสุนัข เมื่อก่อน ตอนอยู่ในสกุลฟู ชื่อเต็มเล่มหนึ่งยังต้องเอาเศษเงินตรกรางวัลให้หญิงรับใช้ ที่ไปซื้อให้ ตอนนีพอได้ยินว่าซำรู้จักคนของต้าทงเฮ่าก็ร่ำร้องจะให้สามีซำ แนะนำฝากฝังให้เสียแล้ว"

"แน่ละสิ" พี่หากล่าวอย่างเต็มปากเต็มคำ "ก็ซำเทียบพวกเจ้าไม่ได้นี่ คนหนึ่งเป็นขุนนาง คนหนึ่งเป็นบัณฑิต ซำน่าจะต้องพึ่งพาอาศัยร้านค้า สองสามแห่งของตระกูลทำมาหากินนะ"

พี่เจ็ดหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง นางกล่าว "น้องเก็ก แค่นี้จะนับว่ามีอะไรได้ เมื่อปีที่แล้วพี่ห่าอยากซื้อสินค้าตกค้างชุดหนึ่งของโรงทอที่เจียงหนาน ก็วิ่งโร่ไปหาพี่สามด้วยตนเอง ขอให้พี่เขียนสามเขียนสารถึงสหายบัณฑิตรุ่นเดียวกันฉบับหนึ่ง จากนั้นส่งพ้อบ้านมือขวาติดตามพี่เขยห่าเร่งเดินทางไปที่หังโจวทั้งกลางวันกลางคืนจนซื้อขายได้สำเร็จจริงๆ บัดนี้ยามชาวเมืองซื่ออันเอ่ยถึงสกุลเหยาแห่งหลินถง มีผู้ใดบ้างไม่ให้ความสนใจ"

ฟูถึงจวีนรู้สึกละอายใจอย่างมาก

จับความจากถ้อยคำนี้ดูทำพี่เขยห่าคงเป็นคนหัวอ่อนอยู่บ้าง ถึงได้ให้พี่ห่าเป็นคนตัดสินใจเรื่องต่างๆ ในเรือน...

พี่ห่ากระดากอาย นางพูดเป็นเชิงเตือนพี่เจ็ด "เจ้าอย่าพูดเหลวไหลนะ"

"วางใจได้ๆ" พี่เจ็ดเอ่ยขึ้นๆ "ที่นี่ไม่มีคนนอกมิใช่หรือ"

ฟูถึงจวีนโล่งใจ ตราบใดที่สามีภรรยาปรองดองกลมเกลียวกัน ใคร

เป็นประมุขเรือนก็ไม่ต่างกัน

อีกประการหนึ่ง ฟังจากน้ำเสียงของพี่ห้าแล้ว พี่เขยสามเป็นคนที่ยินยอมให้ความช่วยเหลือผู้อื่นเช่นกัน

สามพี่น้องพูดคุยกั้มหัวกันจบจนตะวันใกล้ตกดิน

ฟู่ถึงจวินรู้ตัวลูกผู้พี่ทั้งสองให้พักอยู่ในเรือน "ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่นอย่างน้อยก็ปลอดภัยเงียบสงบ"

พวกนางรุดมาจากหาวิน พอถึงเมืองชืออันก็ตรงมาที่ตรอกหยางหลิวทันทีโดยมิได้ใคร่ครวญถึงเรื่องอื่นๆ อย่างถึถ้วน เมื่อได้ยินลูกผู้น้องเอ่ยขึ้นเช่นนั้นถึงนึกขึ้นได้ว่าสาวใช้กับบ่าวไพร่ที่ติดตามมากับรถม้ายังรออยู่ข้างนอก

"ดูข้าสิ มัวแต่พูดคุยกั้มหัวลูกพรรคขึ้นมาส่งเสียงเยือกอวี่เวย ข้างฝ่ายพี่เจ็ดกลับเอื่อยอย่างสังเล "กลัวว่าจะมีที่ไม่พอ ข้าว่าเข้าไปพักโรงเตี๊ยมดีกว่า"

"มีอย่างที่ไหน มาถึงเรือนห้าแล้วยังให้พวกท่านไปโรงเตี๊ยม" ฟู่ถึงจวินกล่าว หากในใจแฉ่มแจ้งดีว่าความกังวลของพี่เจ็ดมิใช่ไร้เหตุผลเสียทีเดียว "ก็ให้คนที่ติดตามรถม้าไปพักที่โรงเตี๊ยม แต่พวกท่านต้องพักอยู่ในเรือนห้า"

พี่เจ็ดตรึงตรองเล็กน้อยก่อนจะรับคำอย่างยื้มแอ้ม "ตกลงให้พวกเขาพักที่โรงเตี๊ยมก็แล้วกัน พวกเราพี่น้องจะได้พูดคุยกันส่วนตัวพอดี"

ฟู่ถึงจวินเรียกอวี่เวยเข้ามาแล้วบอกให้นางไปจัดเตรียม

อวี่เวยกลับเตรียมการไว้แล้ว นางยืมพลางกล่าว "เพราะยังมิได้เรียนให้ไท่ไท่ทราบ ข้าจึงไม่กล้าตัดสินใจโดยพลการ แต่ข้าได้จับจองเรือนพำนักสองหลังในโรงเตี๊ยมที่หน่วยอาษาเหินพักอยู่ไว้ล่วงหน้า และจัดห้องปีกตะวันออกกับตะวันตกไว้เรียบร้อยแล้ว หากนายหญิงห้ากับนายหญิงเจ็ดต้องการให้คนรับใช้ประจำตัวอยู่ด้วยก็มีที่พักเจ้าค่ะ"

พี่ห้าได้ยินแล้วสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ "มีคนของหน่วยอาชาเหิน ได้อย่างไรกัน"

เดิมทีฟูถึงจวินไม่อยากจะบอกใครต่อใครนัก นางได้แต่กำชับกำชาพี่ห้า "สามีข้ากับได้ทำฉันผู้บัญชาการหน่วยอาชาเหินเป็นสหายสนิทกัน เพราะข้าพาลูกๆ เดินทางมาล้าพัง ได้ทำฉันกลัวจะไม่มีคนดูแลระหว่างทาง ถึงจัดคนมาคุ้มกันพวกข้ากลับมาก็ช้อานอย่างเสียบๆ พี่ห้าอย่าได้พูดออกไปเชียวนะ"

พี่ห้าฟังแล้วกลัวอย่างขุ่นใจ "หรือข้าเป็นพวกชมชอบขุบขิบนิทาน ไฉนพวกเจ้าสองคนล้วนต้องกำชับข้าไม่ให้พูดออกไปด้วย"

ฟูถึงจวินกลืนยิ้มไม่อยู่

พี่เจ็ดกลับพูดสัพยอก "เห็นได้ว่าหาใช่ข้าคนเดียวที่รู้สึกว่ามีบางเรื่อง ต้องกำชับพี่ห้าไว้ก่อนจึงจะดี"

พี่ห้าแสร้งกระพืดกระเฟียดยกใหญ่

พี่เจ็ดรีบกล่าว "น้องแก้ว ไม่พบกันหลายปี อวีเวยข้างตัวเจ้าก็เก่งยิ่งขึ้น กว่าเดิม เห็นได้ว่าเดี๋ยวนี้เจ้าเชี่ยวชาญการอบรมฝึกฝนคนมากแล้ว"

"เป็นอวีเวยเองที่ทำอะไรด้วยความตั้งอกตั้งใจต่างหาก" ฟูถึงจวิน กล่าวต่อมตัว แม้จะลอบฟังใจในความหลักแหลมหัวไวของอวีเวยอย่างมากเช่นกัน

พี่ห้าเอ่ยอย่างไม่ชอบใจ "นี่ พวกเจ้าสองคนไม่ต้องเข้ากันเป็นปี เป็นขลุ่ยถึงเพียงนี้กระมัง"

พี่เจ็ดกับฟูถึงจวินสบตากันแล้วเฝ้าปากยิ้ม

ฟูถึงจวินนี้ก็ย้อนไปถึงเมื่อครั้งเล่าเรียนกับอาจารย์ผู้เฒ่ากับพี่น้อง

ทั้งหลายสมัยวัยเยาว์ สายตานางพลันอ่อนโยนลงดูสวยงามน่าอัศจรรย์
"พวกท่านพักอยู่ที่นี้สบายใจเถอะ" นางสั่งให้อวีเวยตั้งโต๊ะสุราอาหาร
"อย่าลืมกำชับให้ห้องครัวทำปลาญหนึ่งของโปรดของนายหญิงให้กับข้าหนู
ต้นน้ำแดงของโปรดนายหญิงเจ็ดถ้วย"

อวีเวยขานรับแล้วออกไป

พี่ห้ากับพี่เจ็ดพูดประสานเสียงกัน "น้องเก้ายังจำได้หรือนี่!"

"พวกเราเติบโตมาด้วยกัน อย่างไรก็ดีไม่ตายขายไม่ขาด ไหนเลย
ข้าจะจดจำไม่ได้" ฟู่ถึงจวินกล่าวพร้อมรอยยิ้มเจิดจ้า

ลูกผู้พี่ทั้งสองไม่กล่าววาทะว่าในดวงตามีประกายน้ำว้าวับ
บันดาลให้บรรยากาศแปรเปลี่ยนเป็นอบอุ่นสงบสุขไปในชั่วอึดใจ

จนกระทั่งถึงเวลาอาหารเย็น ยามหลิ่วไท้ไท่ยกสุราจินหวนมา
ภายในเรือนถึงกลับมารื่นเรึงอีกคำรบหนึ่ง

พี่ห้ารินสุราจอกใหญ่ให้ฟู่ถึงจวินด้วยตนเองแล้วกล่าว "เจ้ายังจำ
ที่พวกเราไปขโมยสุราในห้องเก็บของของท่านยามาดื่มกันได้หรือไม่"

"ข้าไม่ได้ขโมยนะ" ฟู่ถึงจวินไม่ยอมรับ "พี่สามเป็นคนไปขโมย ข้า
เพียงดูต้นทางอยู่ด้านนอกเท่านั้นเอง"

"เอาเป็นว่าเจ้าก็มีส่วนดื่มสุราด้วย" พี่ห้าพูดพลางยกจอกสุราขึ้น
"น้องเจ็ดเพิ่งอยู่ไฟครบเดือน สำหรับนางก็แล้วกันไปเถอะ แต่เจ้าเป็น
เจ้าของเรือน จะบ้ายเบี่ยงไม่ได้"

พี่เจ็ดรีบห้ามฟู่ถึงจวิน "อันว่าจากกันเพียงสามวันยังต้องมองด้วย
สายตาที่เปลี่ยนไป ถึงพี่เขยห้าดื่มสุราไม่เก่ง แต่พี่ห้าฝึกดื่มจนคอแข็ง
แล้ว"

พี่ห้าฟังแล้วถลึงตาใส่พี่เจ็ดก่อนพูด "ถึงแม้ตอนนี้น้องเก้าเป็นภรรยาของขุนนางแล้ว เจ้าก็ไม่ต้องประจบประแจงนางแบบนี้กระมัง"

ฟูถึงจวินฟังพวกนางได้คารมกัน พอสบจังหวะเหมาะก็เอ่ยขึ้น "ข้าดื่มไม่ได้ ตอนนี้อา้งตั้งครมอยู่"

"หา!" พวกนางเบิ่งตาโต ยังเป็นพี่เจ็ดที่ตั้งสติได้ก่อนใคร "น้องเก้า ยินดีด้วย"

พี่ห้ามองหน้าท้องของนาง เอ่ยอย่างอึ้งจรรยใจ "เจ้าแต่งงานที่ปีแล้ว?"

ฟูถึงจวินหน้าแดง รีบขอให้หลัวไท่ไต่ร่วมดื่มสุรา

หากพี่ห้ากลับไม่ละเว้นนาง "ในบรรดาพวกเราพี่น้อง เจ้าแต่งงานช้าที่สุด แต่กลับมีลูกติดๆ กัน บอกเคล็ดลับให้พวกข้ารู้เร็วเข้า"

"มีเคล็ดลับอะไรที่ไหนกัน" ฟูถึงจวินกล่าวอ้อมๆ อ้อมๆ แล้วรินสุราให้หลัวไท่ไท่

หลัวไท่ไท่ทุกลูกจอกลูกขึ้นดื่มครวระ ลูกผู้พี่ทั้งสองถึงสำรวจกิริยาขึ้นบ้าง

ถึงกระนั้นก็ตาม พวกนางพี่น้องได้กลับมาพบกันอีกคราหลังจากพลัดพรากจากกันไป อีกห้าน้ำจวนถึงก็ไม่อยู่เรือน จึงได้ปล่อยกายปล่อยใจตามสบายกว่ายามปกติอยู่มาก กอปรกับหลัวไท่ไท่ก็พอดื่มสุราได้ ทุกคนกินอาหารเ็นอย่างสรวลเสเฮฮาไปจนยามไฮ่ถึงแยกย้ายกัน

229

เทียบเชิญ

รุ่งเช้าวันต่อมา พี่ห้าเดินนวดขมับไปที่ห้องโถง

พูดถึงวันนี้กับพี่เจ็ดอยู่ที่โต๊ะรอนางมากินอาหารเช้าอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสองกำลังสนทนาถึงเรื่องเชิญแขก "...ทางพี่สาม ให้หญิงรับใช้ประจำตัวข้าไปส่งเทียบเชิญด้วยตนเอง สำหรับพี่สี่ พี่หก กับพี่แปดคงต้องรบกวนให้หญิงรับใช้ของพี่ห้าไปส่งเทียบเชิญ เรือนของพวกนางอยู่ใกล้ๆ กันคงไปมาหาสู่กันเป็นประจำ บ่าวไพร่ก็คุ้นเคยกันดี..." พอพี่เจ็ดได้ยินเสียงพี่ห้าเดินเข้ามา ก็ยิ้มพรวนยิ้มแล้วขึ้น

"พวกข้ายังนึกว่าต้องรอถึงยามตะวันตกดินแล้วเท่านั้นถึงได้ตื่นนอน"

พี่ห้านั่งลงบนม้านั่งทรงกลมสลักลายถัดมาทางด้านข้างของลูกผู้ร่ำรวยทั้งสองอย่างกะปลุกกะเปลี้ย นางร้องบอกอึ้งให้ชงชาเข้มๆ ให้ตนเองถ้วยหนึ่งถึงเอ่ยเสียงอ่อนระโหย "คนเป็นลูกสะใภ้ล้วนเคยชินกับการตื่นเช้า มีใครบ้างที่นอนจนตะวันตกดินได้ตามสบาย"

"จริงของท่าน" พี่เจ็ดฟังแล้วพูดอย่างสะทอนใจเล็กน้อย "ถึงเป็นแม่สามีแล้วก็ตามที่ ไข่ว่าจะนอนจนตะวันสายโद่งได้ บางครั้งก็ต้องวางตัวเป็นแบบอย่างให้ผู้น้อย"

"เอาเป็นว่าคนที่ออกเรือนแล้วอย่าได้หวังว่าจะทำตามใจปรารถนา" พี่ห้ารับถ้วยชาที่อวี๋เวียยกมาให้แล้วดื่มดื่ดๆ กันหลายคำก่อนเอ่ยต่อ "เรื่องสงเทียบเชิญจัดการเสียบร้อยแล้วหรือ"

พี่เจ็ดพยักหน้าแล้วกล่าว "น้องเก้ากลับมาซื้ออันกะทันหัน ทั้งมาอาศัยอยู่ในเรือนท่านน้ำจึงมีบ่าวไพร่ไม่พอ ก็เลยมอบหมายงานให้ผู้ติดตามของท่านกับข้าด้วย"

ฟูถึงจวินไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องที่ผ่านไปแล้วยีก จึงมิได้เล่าถึงศักดิ์ฐานะของท่านหลี่ต่อลูกพี่ทั้งสอง ทำให้พวกนางยังเข้าใจว่าหลี่ไท่ไท่เป็นน้ำหมึกแท้ๆ ของจำวหลิง

"ไม่เป็นปัญหา ข้าจะได้ส่งข่าวกลับไปี่เรือนด้วยเช่นกัน" พี่ห้าพยักพยิดว่าถูกต้องสมควรดีแล้ว

พี่เจ็ดพูดเป็นนัยๆ "ข้าสั่งให้หญิงรับใช้ประจำตัวกลับไปส่งข่าวถึงสามีข้า เพียงบอกว่าพบน้องเก้าแล้ว อยากพักอยู่กับนางสักหลายๆ วัน เรื่องอื่นไว้รอข่าวกลับไปค่อยว่ากัน"

"กลับไปก็ต้องมีคำอธิบายสักอย่างสินะ" พี่ห้ากล่าวเข้าๆ "ถึงอย่างไรหาอินก็เป็นบ้านเดิมของพวกเรา หากฟังดูอย่าแยะเกินไปนักพวกเราคงขายหน้า ข้ายังพอทำเนา สามีข้าเป็นบุตรชายโพนในตระกูล แต่เจ้ายังมีคู่สะใภ้ จะอย่างไรก็ให้คนอื่นหัวเราะเยาะไม่ได้กระมัง"

พี่เจ็ดพูดพร้อมรอยยิ้ม "นี่อะไรน่าลำบากใจกัน ก็บอกว่าตอนนั้น

คนเร่ร่อนเข้าเมืองมาจนรุ่มรวยโกลาหลไปทุกที น้องเก้าต้องปะปนไป
กับคนเร่ร่อนเพื่อหนีภัย ไม่อาจส่งข่าวถึงคนของสกุลฟูได้ สกุลฟูถึงนี้กว่า
น้องเก้าประสบเคราะห์ร้ายไปแล้ว จึงบอกแคว່นางล้มป่วยตายไปเพราะ
กลัวนางเสื่อมเสียชื่อเสียง แต่แล้วน้องเก้ากลับได้รับการช่วยเหลือจาก
ฮ่องเต้โดยบังเอิญ...เท่านั้นเป็นอันหมดเรื่องรี!"

"ยังคงเป็นเจ้าที่หวัหิดดวงใจ" พี่ห้าเห็นว่าเป็นคำอธิบายที่เข้าท่า นาง
จึงพยักหน้าพลางเอ่ย "เช่นนั้นตอนที่พี่น้องทั้งหลายมาชุมนุมกันก็พูด
อย่างนั้นละ"

ฟูถึงจวินก็รู้สึกว่ายอธิบายแบบนี้ดีกว่า

มาตรว่าคำอธิบายนี้จะมีช่องโหว่ แต่มันเป็นการให้คำตอบผู้อื่น
เท่านั้น ส่วนว่าใครจะเชื่อหรือไม่ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

พี่เจ็ดลงมือฝนหมึกทันที ด้านฟูถึงจวินเป็นคนเขียนเทียบ พี่ห้า
มอบหมายหน้าที่ให้ป้าไพอู่ พวกนางใช้เวลาตลอดทั้งเช้าส่งเทียบเชิญ
ออกไป

ซีเกอเอ๋อร์ยังไม่รู้ประสีประสา ส่วนโยวโยวเห็นในเรือนมีท่านป้า
เพิ่มขึ้นมาสองคนอย่างกะทันหัน ทุกคนยังพูดคุยกั๊วระกั๊วกันอย่าง
สนุกสนาน นางก็วิ่งเข้าวิ่งออกคอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ รั่วความครึกครื้น
ด้วย

ประเดี๋ยวกะครองถ้วยน้ำชาเข้ามาโดยมีป้าถงคอยช่วยดูแล

"ท่านป้าดื่มชาเจ้าคะ"

ประเดี๋ยวกะขอผลไม้จากเจิ้งชานเหินยงแล้วยกเข้ามาวางให้

"ท่านป้ากินผลไม้เจ้าคะ"

พี่เจ็ดเห็นแล้วก็อิจฉาตาอ่อน "หร่านหร่านของข้าเติบโตอยู่ในเรือน
ท่านแม่สามี ทั้งที่เป็นลูกสาวกลับถูกตามใจจนไม่เกรงใครหน้าไหน นาง
กลัวแต่ข้าคนเดียว พอเห็นข้าก็วิ่งปูดหนีไปเลย" นางอุ้มโยวโยวมาแล้ว
กล่าวล้อเล่น "น้องแก้ว ยกโยวโยวให้เป็นลูกสะใภ้ข้าเถอะ ลูกชายข้า
สองคนให้เจ้าเลือกได้ตามชอบใจ"

ฟูถึงจวินตั้งใจไปก่อนจะหลุดยิ้มออกมา "อย่างนั้นไม่ได้หรอก ลูกชาย
ของพี่เจ็ดอายุน้อยกว่าโยวโยวทั้งสองคน"

พี่ห้าหัวเราะชอบใจแล้วกล่าว "ลูกชายคนโตข้าเกิดปีเดียวกับโยวโยว
แต่ข้ากลัวน้องแก้วจะหักใจไม่ได้"

"พวกท่านสองคนล้วนเป็นท่านบ้านะ" ฟูถึงจวินเอ่ยเสียงซุ่ม "มีอย่าง
ที่ไหนพูดจาล้อเล่นต่อหน้าเด็ก ๆ แบบนี้"

สายตาของทุกคนอดเลื่อนไปจับอยู่ที่ตัวโยวโยวในอ้อมแขนพี่เจ็ด
อย่างว่านอนสอนง่ายไม่ได้

โยวโยวกำลังเบ่งตาโตมองพวกผู้ใหญ่ในห้องด้วยความอยากรู้
อยากเห็น ครั้นเห็นทุกคนมองมาที่ตนเอง ทั้งยังมีถ้อยคำกำกวมของ
มารดาทำให้นางพูดอย่างร้อนใจ "ท่านแม่ ท่านอย่าเอาข้าให้ท่านป้าเจ็ด
นะเจ้าคะ"

คำพูดคำจาของเด็กน้อยเรียกเสียงหัวเราะขบขันจากทุกคน

ฟูถึงจวินคว้าตัวบุตรสาวมาอุ้มไว้ คล้ายมักกล่าวปลอบนางด้วยวาจา
นุ่มนวล "ท่านป้าเจ็ดชมชอบเจ้าถึงได้หยอกเล่นนะ เจ้าเป็นลูกสาวข้า
ข้าจะยกให้คนอื่นได้อย่างไร"

โยวโยวถอนหายใจยาวๆ เสือกหนึ่งด้วยท่าทางเบาใจ ทำเอาพี่ห้า

กับพี่เจ็ดหัวร่อกันอีกระลอกหนึ่ง

จากนั้นพี่เจ็ดก็ชักชวนให้ไปเที่ยววัดกว้างเหรินกัน "นานที่ปีหนจะออกมาข้างนอกสักคราหนึ่ง อีกทั้งไม่มีลูกๆ ติดสอยห้อยตามมา อย่างไรก็ต้องไปเดินชมเมืองชิวานให้ทั่ว"

พี่ห้าเห็นดีเห็นงามด้วย "ยังอีกสิบกว่าวันกว่าจะถึงวันที่สองเดือนสิบอยู่อย่างๆ ก็ไม่มีอะไรทำ"

มุมปากของฟูอิงจวินยกคิ้วขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ สมัยวัยเยาว์ตอนไปไหว้พระที่วัดกับท่านย่า พี่น้องทั้งหลายจะตระเตรียมอาภรณ์และเครื่องประดับล่วงหน้าหลายวัน ทุกคนตื่นแต่เช้าจนนอนไม่หลับทั้งคืน พอไปถึงวัดก็แย่งกันไปไหว้พระโพธิสัตว์ ส่งเสียงดังจ๊อกแจ๊กจนแฉะน้อยปรายตามอง พอหวนคิดขึ้นมาแล้วพลอยให้นางบังเกิดความกระตือรือร้นอยากไปเที่ยวเล่นด้วย "ดีสิ ข้าจะขอให้ท่านน้ำเชยหลี่ช่วยเตรียมการให้"

พี่ห้าเอ่ยขึ้น "เจ้าให้ท่านน้ำเชยหลี่ช่วยซื้อขนมมีชื่อของชิวานไว้บ้างจะดีที่สุด พอถึงตอนพี่น้องทั้งหลายมาพบปะสังสรรค์กันก็มอบให้เป็นของฝากได้"

ฟูอิงจวินพยักหน้าแล้วสั่งการลงไป

ตกว่านางไปจุดธูปไหว้พระที่วัดกว้างเหรินซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ เป็นเพื่อนพี่ห้ากับพี่เจ็ด และฟังการเทศนาธรรมจากพระอาจารย์ใหญ่ของวัดแล้วถึงกลับมาที่เรือน

ท่านหลี่เข้ามาหาหรือกับพวกนาง "วัดต้าจื่อเอิน วัดต้าชิงชาน วัดชิงเหลียงล้วนควรค่าแก่การไปเยือนสักคราหนึ่ง ยังมีหอเครื่องเงินบนถนนเป่าซิงที่สมควรไปเดินเที่ยวชม" เขาวางแผนไว้ให้เรียบร้อยเสร็จสรรพ

เมื่อได้ยินว่าจะพาไปเดินเที่ยวที่ถนนเปาซิงด้วย พี่ห้ากับพี่เจ็ดคึกคักขึ้นมาทันใด ทว่าหลังจากคลายความตื่นเต้นลงก็เริ่มเป็นห่วงร่างกายของฟูอิงจวิน "หรือไม่พวกเราเดินเที่ยวกันแค่นี้วัด ไม่ต้องไปถนนเปาซิง ที่นั่นเบียดเสียดเกินไป"

"ไม่เป็นไร" ฟูอิงจวินกล่าว "ไปเที่ยววัดก็ต้องเดินเหมือนกันไม่ใช่หรือ ถ้าขำรู้สึกเหนื่อยก็จะนั่งพักด้านข้างเอง"

"ก็ได้" พี่ห้าพูดอย่างร่าเริง "ร่างกายของเจ้า เจ้าอย่ามัวดี ขอบ่ออย่าฝันตัวเองเป็นพอ"

ฟูอิงจวินแยมยิ้มรับคำ

ขณะที่นางออกไปเดินเที่ยวจนทั่วเป็นเพื่อนลูกผู้พี่ทั้งสอง ด้านท่านเหลียวก็เตรียมของพื้นเมืองของซีอานอย่างว่องไว

ผ่านไปไม่กี่วัน คนที่ส่งออกไปก็ทยอยกลับมา

หนึ่งในบรรดานั้นคือคนที่ไปส่งสารถึงลูกผู้พี่คนโตกล่าวว่า "หลายวันนี้ นายหญิงไม่มีใครสบายเนื้อสบายตัวเท่าไหน อีกทั้งต้องกินยาทุกวันก็เลยมาไม่ได้เจ้าคะ นางบอกว่ารอไว้วันไหนร่างกายดีขึ้นบ้างแล้วค่อยมาเยี่ยม นายหญิงแก้วอีกที ส่วนนายหญิงรองฟังแล้วลำบากใจเป็นอันมาก นางตรึมตรองอยู่นานแล้วฝากสร้อยเงินเส้นหนึ่งกับกำไลเงินวงหนึ่งของเด็กให้ ขำนำมาเป็นของขวัญขอบคุณกับคุณชาย นางบอกว่านางเป็นหญิงม่ายครองตัวอยู่ตามลำพัง ขำยังมีบุตรสาวอยู่ในเรือนจึงไม่มาเช่นกัน และถ้า นายหญิงแก้วมีเวลาว่างก็ขอเชิญไปเป็นแขกที่เรือนเจ้าคะ" นางพูดจบก็ยื่นซองที่พี่รองฝากมาส่งให้อีวเวย

พี่ห้าฟังแล้วเลิกคิ้วขึ้นพร้อมพูด "ข้าว่าแล้วเชียว นางมีใจเอนเอียง

ไปทำงานป่าสะกัใหญ่ เลยกลัวว่ามาแล้วไม่เป็นผลดีต่อท่านป่าสะกัใหญ่ นางยังตัดพ้อต่ออีกว่า "พี่รองก็ช่างกระไร คอยรองมือรองเท้าพี่ใหญ่จน กลายเป็นความเคยชิน ไม่คิดเสียบ้างเลยว่าหลายปีมานี้พี่สามดีต่อนาง อย่างไร"

"พูดเช่นนี้ไม่ได้หรอก" ฟู่ถึงจวินกลับเข้าใจลูกผู้พี่คนรองได้ "นางเป็น หญิงม่ายมีลูกกำพร้า ถึงไม่อยากข้องเกี่ยวกับความขัดแย้งเท่านั้นเอง แต่ท่านางเชื่อฟังคล้อยตามพี่ใหญ่ทุกอย่างคงไม่ตั้งใจให้คนนำของรับขวัญ มาให้โยวโยวกับซีเกอเออร์แล้ว" นางรับสร้อยคอกับกำไลในมืออวีเวียมา ปากยังกล่าววาทะไปเรื่อย ๆ "เช่นเดียวกับข้าที่ไม่อยากไปหาพวกพี่ ๆ ทั้งหลายเพราะกลัวจะทำให้พวกท่านลำบากใจ"

เมื่อคลี่ผ้าขนสัตว์สีแดงเข้มเปิดออกก็พบสร้อยคอกับกำไลทำด้วย ฝีมือนี้อย่างสวยงาม เพียงแต่ลวดลายบางส่วนบนนั้นเริ่มหมองดำ มองออกว่าเป็นของเก่าเก็บ

นางอดถอนใจเฮือกไม่ได้ ยื่นของให้ลูกผู้พี่ทั้งสองดู "ไม่แน่ว่านี้อาจ เป็นของที่ทางหว่านส่งไปให้ตอนพิธีครบรอบของหลานสาวก็เป็นได้ ชีวิตพี่รองคงมีได้สุขสบายนักเหมือนกัน"

พวกนางพากันนั่งเสียบไปด้วยความแปลบปลავใจ

"คงได้แต่หาโอกาสจับเข้าพูดคุยกับพี่รองแล้ว" พี่เจ็ดเอ่ยเพิ่ม

ฟู่ถึงจวินกับพี่ห้าต่างก็พยักหน้ารับ

คนที่ไปส่งสารให้พี่หกกลับมาแล้ว "นายหญิงทบทวนว่าพอมอบหมาย เรื่องต่างๆ ในเรือนี้อย่างไรก็จะรีบรุดมา จากนั้นนายหญิงทบทวนเรื่องรับใช้ ประจำตัวไปหานายหญิงสิบ พอได้ยินว่าอีกสองวันนายหญิงสิบจะมาที่นี่

ก็เลยเร่งตัวคนที่ไปส่งสารให้นายหญิงสิบไว้ที่นั่น บอกว่าพอถึงเวลาให้นางเป็นคนนำทาง และส่งข้ากลับมารายงานพวกท่านเจ้าค่ะ"

พี่ห้าฟังแล้วกล่าวอย่างยิ้มย่องผ่องใส "น้องหกเป็นคนตรงไปตรงมาดี"

ฟูถึงจวีนกับพี่เจ็ดเฝ้าปากยิ้ม

หลังจากนั้นทางพี่สี่บอกว่าแม่สามีล้มป่วย และฝากกุญแจอาณานิคมมาเป็นของรับขวัญให้โยยโยกับซีเกอเออร์ดูเดียวกับพี่รอง ขณะที่ทางพี่แปดตอบกลับมานางองสะเภาของตนเองใกล้จะคลอดลูกแล้ว นางมาไม่ทันวันที่สองเดือนสิบ และบอกให้ฟูถึงจวีนรอนางสองวัน นางจะรีบตามมาก่อนวันที่ห้าเดือนสิบแน่นอน ส่วนน้องสิบเอ็ดบอกว่าจะมาพร้อมกับพี่หกและน้องสิบ

ด้านท่านหลี่กับหลี่ไท่ไท่ คนหนึ่ง่วนอยู่กับการจัดเตรียมโต๊ะสุราอาหาร จ้างนักเล้าเรื่องหญิงมาขับร้องเรื่องเล่า อีกคน่วนอยู่กับการปิดกวาดเช็ดถูและตกแต่งประดับประดาภายในเรือน ต่างคนต่างยุ่งจนหัวไม่ว่างหางไม่เว้น

พี่ห้ากลับร้อนรนอยู่บ้าง "ไหนไม่มีข่าวคราวจากพี่สามเลย"

พี่เจ็ดก็เริ่มไม่มั่นใจอยู่สักหน่อย "หรือว่ามีเรื่องใดทำให้ล่าช้า"

ฟูถึงจวีนยิ้มผิ่ดูๆ พุดกึ่งปลอบลูกผู้พี่ทั้งสองกึ่งชักจูงตนเอง "ใจร้อนอะไรกัน นี่ยังไม่ถึงวันที่สองเดือนสิบเลยมิใช่หรือ ด้วยนิสัยของพี่สามจะมาหรือไม่ก็ต้องให้คำตอบพวกเราอย่างแน่ชัด"

พวกนางพยักหน้า

ทันใดนั้นอวีเวยก๊วยเข้ามา ใบหน้านางแดงก่ำด้วยความตื่นเต้น "ไท่ไท่! นายหญิงสามมาแล้ว ข้ายังพาคุณชายสองคนมาด้วยเจ้าค่ะ"

"หา!" ฟุถึงจวินกับลูกผู้พี่ทั้งสองมองหน้ากันไปมา ต่อจากนั้นก็ลุกขึ้น
พร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

"เร็วเข้า รีบไปเชิญนางเข้ามา" ฟุถึงจวินพูดพลางขยับสาบเสื้อให้
เรียบร้อย

พี่หากล่าวด้วยรอยยิ้ม "ข้าว่าแล้วเชียว พี่สามจะไม่มาได้ยังไง"
นางดึงมือของฟุถึงจวิน "ไปกัน พวกข้าตามเจ้าไปต้อนรับพี่สามด้วย"

ฟุถึงจวินผงกศีรษะแล้วสาวเท้าออกไปด้านนอกกับพวกนาง

เบื้องหน้ามีสตรีร่างสูงโปร่งนางหนึ่งเดินตรงเข้ามา นางสวม
เสื้อคลุมผ้าน่ายาวเหนือเขาทำจากผ้าพื้นเรียบสีฟ้าน้ำทะเล เรือนผม
ดำสนิทรวบตึงเรียบมุ่นมวยกลมไว้ตรงท้ายทอย ทั้งตัวไม่มีเครื่องประดับ
สักชิ้น ทว่าทุกอากัปก็ரியากลับนุ่มนวลอ่อนช้อย มีสง่าราศีชวนให้ติดตาม
ตรึงใจผู้พบเห็นไม่รู้ลืม

"พี่สาม..." ฟุถึงจวินพึมพำเรียก นัยน์ตานางเป็นประกายระยับ

พี่สามก้าวเท้าฉับๆ เข้ามากอดนางไว้

"เจวียนฮุย ไฉนเจ้าโง่เขลาเยี่ยงนี้ เหตุใดถึงไม่มาหาข้า" นางกล่าว
ไม่ทันจบก็ปล่อยเสียงร้องไห้ออกมา